

Kedves Barátaim!

Amikor 1956. november 4-e tragédiáját felidézzük, legtöbbször a lánctalpak csikorgása, a szovjet páncélosok vég nélküli felvonulása az, amire emlékezünk. Ezen a nemzeti gyásznapon leginkább az eltiport forradalomról és a vérbe fojtott szabadságharcról beszélünk. Ami teljesen helyénvaló, hiszen elsősorban ezzel járt hazánkban az e nap hajnalán elindult katonai invázió. Ugyanakkor más is elkezdődött 1956. november 4-én. Több hónapnyi utóvédharc, amelyben nemzetünk színe-java ismét a megtörhetetlen gerincéről és bátorságáról tett tanúságot.

„Csapataink harcban állnak!” Nagy Imre világot bejárt hajnali üzenetét vitték tovább azok, akik november 4-e után is résztvevői voltak a fegyveres ellenállásnak, a néma asszonytüntetésnek, áldozatai a vidéki sortűzeknek vagy letették a munkát a Nagy-Budapesti Munkástanácsok sztrájkfelhívására. Legalább olyan hősök voltak ők is, mint a forradalom napjaiban a szabadságért akár az életüket is feláldozó honfitársaink.

Azokra, akik a szovjet bevonulás után még ellenálltak, van miért büszkéknek lennünk. S nem szabad elfelednünk azt sem, hogy számos biai és torbágyi polgár is közéjük tartozik. A Szeitz Rókus vezette tanácsülés résztvevői, akik 1956. november 24-én a Várnai György által irányított forradalmi vezetéssel közösen döntöttek az akkor legfőbb hatalmat jelentő tanácsi Végrehajtó Bizottság tagjainak leváltásáról és cseréjéről. A Várnai mellett Kecskés László, Szász Lóránt által is alkotott forradalmi bizottmány, amely a munkástanácsok sztrájkját röplapokkal és a mezőgazdasági szakiskola udvarára szervezett nagygyűléssel támogatta december elején. A Dózsa termelőszövetkezet tagsága, akik Ébner György főkönyvelő szervezésében a két ünnep között feloszlatták azt, amit parancs és erőszak hozott létre pár évvel korábban. Élt az ellenállás településünkön még azután is, hogy a forradalom helyi szervezőit tavasszal meghurcolták és börtönbe vitték. 1957 júniusában sem volt olyan személy a két községrészen, aki vállalta volna a kommunista hatalom visszaállítását. Egészen Gödöllő mellől, Zsámbokról kellett idegen funkcionáriust hozni, hogy elindulhasson a kádári gépezet a faluban.

Nemzeti gyásznapunkon is emlékezzünk hőseinkre, és legyünk büszkék a bátor biaiakra és torbágyiakra is. Emlékük, tetteik adjanak erőt is példát a jelen küzdelmeihez is!